

брѣква, ту дращи, изчерни цѣлата книга“. Обаче въ туй дращене има единъ вжтрѣшенъ смисълъ. Ако вие почнете да анализирате мастилницата, послѣ да синтезирате перото, да видите перото и книгата и да мислите, че сте научили истината, какво се крие въ написаното, нищо нѣма да научите. Тайната, която съмъ вложилъ, не е нито въ перото, нито въ мастилото. Това сж само условия да се изрази една скрита мисълъ символично. Слѣдователно, яденето е мастилница, ти ще се наедешъ, че, като дойде умътъ, да брѣкне вжтрѣ. Чувствата, сърцето, тѣ прѣдставятъ мастилницата, а щомъ дойде перото, хопъ на книгата въ живота: тръсъ, тръсъ, тръсъ, и послѣ пакъ. Ще каже нѣкой: „Защо ми е тази мастилница?“ — Тя е потрѣбна. „Защо ми е перото?“ Трѣбва единъ умъ да се напише смисълътъ на живота. Ако е ржждясало твоето перо, нищо не можешъ да напишешъ. Златно перо ще имашъ, което да не се окислява. По сжщия начинъ, яденето, музиката и моленето, това сж условия, при които сегашниятъ животъ може да се изразява вжтрѣ въ васъ. Въ какво? Яденето ще ви даде здраве, пѣненето — щастие, молитвата — блаженство. Единъ българинъ въ варненско, Стоянъ му било името, билъ много бѣденъ, но билъ здравъ. Обаче, той не билъ доволенъ съ туй „голо здраве“ и казалъ: „Защо ми трѣбва туй здраве, азъ съмъ най-бѣденъ, кжща нѣмамъ, пари нѣмамъ, далъ ми Господъ здраве, не му искамъ голото здраве“. И дѣйствително, спечелва той пари, направилъ си кжщи, ималъ вече изобилно да яде и пие, но разболѣлъ се и три години лежалъ на легло и казалъ: „Господи, вземи ми всичкитѣ кжщи и пари, не искамъ нищо друго, дай ми „голото здраве, нѣма по-хубаво нѣщо отъ здравето“. И Стоянъ е трѣбвало три години да седи, за да разбере смисъла на здравето. Сега съврѣменнитѣ хора ще кажете: „Що ни трѣбва голото здраве?“ — Господъ ще ти даде кжщи, ще ти вземе здравето, ще каже: „Туй, което искашъ, дадохъ ти“. А здравиятъ